

Der gøres Valglisterne færdige umiddelbart før Valget. Det forudsættes naturligvis, at der gives en vis rimelig Frist mellem Valgets Udskrivning og dets Afholdelse. Fandt noget saadant Sted, vilde alle de Vanskeligheder, det ærede Medlem pegede paa, og ogsaa en stor Del af de Vanskeligheder, som den nuværende Grundlovsbestemmelse indeholder, forsvinde. Det er et Maal, som vi sikkert ved den Valglovsrevision, som vi skulle have, naar vi faa Grundlovsændringen, bør have for Øje. Revideres Valglisterne umiddelbart før Valget, ville Vælgerne ogsaa være helt anderledes interesserede i, om de findes derpaa, end nu, hvor de skulle se efter dette paa et Tidspunkt, hvor Valget muligvis ligger fjernt. Jeg vil derfor gerne være med til sammen med Venstre og formodentlig ogsaa de Radikale at arbejde paa at faa Forslaget formet saaledes, at vi alle kunne slutte os til Tanken ved tredje Behandling.

Maa jeg til Slutning sige til det ærede Medlem fra Hillerød (Dinesen), at den meget korte Tale, han holdt, forekommer mig at være i høj Grad interessant. Den viser, at man i meget faa Ord kan sige noget overordentlig indholdsrigt, om just ikke glædeligt eller værdifuldt. Set fra mit Standpunkt spiller det ikke saa stor en Rolle, men jeg synes, at den højtærede Konseilspræsident og det ærede Venstreparti maa have faaet en lidt bedsk Smag i Munden ved denne korte, men interessante Udtalelse. Det ærede Medlem gik nu officielt — jeg siger ikke „løb“, jeg bruger det parlamentariske Udtryk — fra det Kompromis, han var med til at arbejde for og stille Forslag om i Fjor Foraar. Han sagde, at han vilde ikke gentage denne Afstemning. Han slog med andre Ord fast, at jeg havde fuldkommen Ret, naar jeg i Fjor sagde overfor det ærede Medlem fra Æbeltoft (N. Neergaard), det ærede Medlem fra Ringkøbing (J. C. Christensen) og det ærede Medlem fra Assens (Berntsen), at det Kompromis, der da blev sluttet mellem de 3 Venstregrupper, det nuværende Venstre, og Højre var en negativ Koalition paa et fuldkommen tvetydigt Grundlag. Man var fuldstændig uenig om Fremgangsmaaden, de kongevalgtes Opløselighed, man var uenig om hele Sagen, man havde kun et eneste Formaal, nemlig at slaa det Forslag ned, som den Gang forelaa fra de Radikale og blev støttet af Regeringen, om en Forfatningsrevision i Juni-Grundlovens Aand. Det har det ærede Medlem i Dag dokumenteret saa officielt som muligt ved at sige, at han ikke længere stod ved sin

Afstemning, hvilket tjener det ærede Flertal til Efterretning og efter min Mening ikke borger for, at der er synderlig Udsigt til at komme frem ad den Vej, den højtærede Regering er slaaet ind paa.

Dinesen: Det, som skete i Fjor, kalder det ærede Medlem et Kompromis. Jeg skal lade hans Betegnelse blive staaende. Det blev klart og tydeligt motiveret i Fjor, hvorfor jeg og forskellige andre stillede os, som vi gjorde, og den Begrundelse, jeg har givet i Aar, er en ubetinget Konsekvens af det, der blev sagt i Fjor, i fuld og nøje Overensstemmelse dermed.

Ellinger: Jeg vil blot sige til det ærede Medlem for Københavns 5te Valgkreds (Borgbjerg), at nu kom han ind paa et andet Spørgsmaal end det, jeg berørte fra Fagforeningernes Love, nemlig Spørgsmaalet om social Krig og Fred. Det er selvfølgelig rigtigt, hvad det ærede Medlem oplyste om, at en Arbejdsstandsning kan ikke finde Sted i et Fag, uden at først Hovedbestyrelsen og derefter — saa vidt jeg husker, men det kender det ærede Medlem bedre end jeg — Repræsentantskabet og endelig Generalforsamlingen beslutte en saadan Arbejdsstandsning med $\frac{3}{4}$ Majoritet. Men det var ikke det, jeg nævnedes. Jeg nævnedes, at der stod i Fagforeningernes Love, at naar Strejkekontingentet skal forhøjes, tør man ikke overlade Beslutningen derom til Halvdelen af Forsamlingen, hvis Medlemmer alle i lige Grad ere interesserede deri, baade økonomisk og formodentlig ogsaa i Retning af Forstand paa disse Sager. Det vilde være at indrømme den almindelige Valgret for meget, at overlade godt Halvdelen af Forsamlingen at træffe Beslutning, nej, dertil skal der mindst $\frac{3}{4}$ Majoritet. Det er noget helt andet og meget interessantere end det, det ærede Medlem nævnedes. Her er der ikke Spørgsmaal om den sociale Krig og Fred.

Til den ærede Ordfører vil jeg blot sige, naar han stiller mig det Spørgsmaal, om vi paa Forhaand ved denne Forhandling angaaende Landstingets Sammensætning ville opgive den privilegerede Valgret: Nej, det ville vi selvfølgelig ikke, og det er ogsaa sagt tidligere. Vi ønske, at Landstinget skal være et Værn for de Interesser, der ikke ere tilstrækkeligt beskyttede ved den almindelige Valgret. Jeg udtalte mig derom ved første Behandling. Og Spørgsmaalet ved en eventuel Forhandling bliver da, om det er muligt at